

Szesztai Zsuzsa:

Valahol távol, megérkezés

A hálószoza ablakán nem szökik be a fény,
egy szellőző udvarra néz, ahol csövek és vezetékek futnak a falon.
Az első trauma után megszokod ezt is, mint annyi mindent.
Átprogramozod az agyad, a hozzáállásod, itt mások a szokások,
te jöttél ide, s ha nem is pont erre, de számítottál ilyesmire.
Készülsz rá, minden lélegzetvétellel elképesztő módon toleráns leszel.
Mikor a negyedik héten sem folyik meleg víz a csapból,
megtanulsz türelemmel számolni egészen százig.
Összeszorított fogakkal mantrázod *E.T. haza*.
Otthon vagy itthon? Egyiket építed, másikat ápolod.
A fiókod tele helyi és magyar iratokkal, megduplázódtak a feladatok,
mi mást tehetnél, ha elindultál, teszed a dolgod.
Akkor leszel otthon, ha már rutinból veszed a boltban a túrót,
ami importált és litván, de legalább rögzös.
Még nem tudod, hol vannak a látnivalók, hol a legszebb a part,
de azt igen, hol kapni nyomtató patront és vízben oldódó ceruzát.
S ha a gyerekeid találnak konditermet, amelyet szeretnek,
hinni kezded, megoldódik minden, és élni is lehet itt.
Az emberek először elmennek melletted,
neked kell megtenned az első lépést, ismeretlen az arcod.
Abban a pillanatban fogsz megérkezni,
amikor az első napfelkeltét nézed a parton.